

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

Titvlvs VI. De Iudæis, & Saracenis, & eorum servis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

facultatibus, hoc privilegio gaudeant ad quinquennium, cum hoc sufficere videatur his, ut docti possint evadere, docentibus vero nullum tempus limitatum est, cum semper promoveant utilitatem Ecclesie universalis. Videatur etiam *Clementis. Inter 1. h. 1.*

§. III.

An accipere pecuniam pro doctrina Theologia sit Simoniacum?

Respondetur negativè, sive deinde temporale accipias pro officio docendi Theologiam speculativam, sive moralem, sive controversiam; sive pro interpretatione Sacre Scripture, &c. cum tale munus & officium docendi, non sit quid spirituale, aut supernaturale, naturalibus discursibus intellectum illumi-

minans ad intelligenda ea, que ex naturali luce, vel etiam ex supposito principijs, naturaliter deduci possunt. & quamvis in *c. 1. 2. 3. h. 1.* prohibetur, ut Simoniacum (nisi causa spiritualis sue jurisdictionis hanc taliter concederet aliquis pro pecunia, cum quæ ea concedere deberet, ne spirituali jurisdictione ad temporalia sui occupanda videretur abuti) sed ut ex alio capite bono communi mundi convenerit & illicitum; quod ipsum etiam dici potest, de concedenda pro pecunia licentia, ad alias facultates docendas, prout ex relatis eorum capitula colligi potest.

T I T V L V S VI.

DE JUDÆIS, ET SARACENIS, ET EORUM SERVIS.

§. I.

Quæ & in quibus casibus interdita sit Christianis communicatio cum Judæis?

Agitur in hoc titulo, non tam de Judæis, & paganis infidelibus, ad quos jurisdictio Canonica se non extendit, cum non sint in Ecclesia, quàm de prohibita communicatione fidelium cum infidelibus talibus, & penis certis, quibus afficiuntur fideles, si contra prohibi-

tionem cum illis communione. *Dehinc c. Ad hoc 8. h. 1.* prohibentur Christianis assidua conversatio & familiaritas cum Judæis, ne ad hanc perniciam simplicium animos inclinent, nec servi Judæi, qui commoreantur cum Christianis familiariter, & domesticè admittantur, ob gentis illius pertinaciam, nec liceat uni medicis Judæis, aut medicis à Judæis præparatis, nisi necessitas in defectu fidelium peritorum aliud premitat; nec liceat cum Judæis lavare, sive

sive balneum commune habere, extra casum necessitatis; nec liceat eorum azyms velci, ad eorum convivia accedere (quod ipsum prohibetur etiam respectu Saracenorum, aut aliorum infidelium, ita tamen, ut illi excipiantur, qui ad eorum conversionem mittuntur) famulari Judæis, horum filios nutrire, seu obstetrices, aut nutrices eorum agere, habitare cum illis &c. ita ut continua saltem cum illis familiaritas, ex tali cohabitatione, aut perpetuo servitio contracta, prohibeatur sub peccato mortali.

§. II.

Quanam Judæis Christianorum Principum potestati & Imperio subiectis, Jure tum Canonico, tum civili sint interdicta.

Prohibetur illis, ne officio aliquo publico fungantur, & jurisdictionem exerceant inter Christianos, ne novas Synagogas erigant, ne habeant nutrices, vel obstetrices aut famulos, qui ipsis serviant, vel mancipia Christiana, ita ut si servitij causa, sint empta, nullo etiã dato pretio liberentur, nisi infra tres menses venales exponantur; si verò negotiationis causa sint empta, à quolibet Christiano datis 12. solidis saltem redimi possint; ne die Parasceves ostia aut fenestras aperta habeant, ne toto tempore passionis Dominicæ, infra sacram seil. hebdomadem, in publicum prodeant, & præcipitur etiam, ut distinguantur habitu à Christianis. Vide plura per varia hujus Tituli capitula, & quæ tam his duobus, quàm sequenti §. habet Auctor Method.

ubi etiam quæ ipsis permitti debeant, recensentur, quæ tamen consuetudo & praxis multùm variat.

§. IV.

Quomodo & à quo Judæi delinquentes possint, ac debeant puniri?

Judæi cum non sint subiecti jurisdictioni Ecclesiæ, non possunt, nisi à Dominis suis temporalibus, pœnâ temporali puniri, hinc Judæus percutiens clericum, non incurrit excommunicationem, quæ est pœna Ecclesiastica, sed ab eo, cujus jurisdictioni temporali subiectus est, pœna fortassis pecuniaria punietur.

§. V.

Quanam interdicta sint Christianis Jure Canonico circa Saracenos, seu paganos, aliosque infideles?

In c. Ita quorundam 6. h. t. &c. Ad liberandum 17. eodem. varia prohibentur Catholicis, ne Saracenorum bellico & piratico furori contra Christianos serviant, præsertim ne arma, ferrum tam factum, quàm infectum, ligna &c. ad eos deferant, ne vendant illis naves, machinas &c. quibus impugnent Christianos; ne auxilium, aut consilium in dispendium terræ Sanctæ illis præbeant; ne naves eorum, vel machinas gubernent; ne deferant, & vendant illis, quæcunque instrumenta militaria, ad offendendam conducentia; & ut in bulla eæne prohibetur, ne quis ad eos deferat, cannabin, funes, & quæcunque alia, ex quibus confici possunt instrumenta,

menta, quibus impugnari possint Christiani &c, sub pœna scil. non tantum juris communis, sed bullaris etiam excommunicationis, quæ, quomodo observentur praxis docet. Mer-

cimoniorum tamen causa, & ad liberandos captivos in eorum terras, et currere non prohibetur. Videatur Auctor Metho. in hoc §,

TITVLVS VII.

DE HÆRETICIS.

SECTIO I.

De crimine hæresis, & hæreticis in genere.

§. I.

De crimine hæresis, & quis dicatur hæreticus.

Hæresis communiter definitur, quod sit error (sive iudicium erroneum intellectus) voluntarius, quem quis pertinaciter tenet, contra aliquam veritatem fidei catholica, quam suscepit seu professus est. & hinc habendus hæreticus formalis non est, qui vel assensum erroneum, contra fidem cognitam, non habet, ignorans invincibiliter, quæ veræ fidei sunt, vel non liberè, quamvis multas contra fidem patiat in vitis tentationes, vel non pertinaciter, paratus meliora sentire, si melius instruat, vel negat fidem, quam nunquam suscepit, qui potius ad infidelium classem, quam ad hæreticorum pertinet &c.

§. II.

De quibusdam, de quibus dubitari potest, an sint proprii dicitur hæretici, nec no.

Qui positivè dubitat de aliquo articulo fidei, quem scit ab Ecclesia definitum esse, pertinaciter iudicans, non esse certam illius veritatem, verè ac propriè hæreticus, vel infidelis est; cum enim sit de fide, quod omnes articuli fidei sint certissimi, hic autem de aliquo, quem scit articulum fidei, positivè & pertinaciter dubitet, an illi non sit falsum, consequenter hæreticus est, vel infidelis: si tamen negativè tantum dubitet, suspendens omne iudicium, ut nec assentiatur, nec dissentio obijcto fidei, hæreticus dici non debet, cum talis nullum iudicium habeat, de articulo fidei proposito, & consequenter necessitatem habet, modò suspensio talis non sit virtualis dissensus, nec dubium illius proveniat ex ignorantia vincibili. Plura de hac re etiam Theolog. suggerent.

SECTIO